

Jægermesteren fik ogsaa en Indbydelse, som han dog afslog. Hvor lykkelig han end følte sig ved at have givet Storeholt fra sig og være befriet for alle Bryderier med Penge, Folkehold og Regnskaber, faldt det ham dog endnu lidt for Brystet at høre Svigerfaderen tale om hans gamle Hjem som sin Ejendom.

Han skottede et Par Gange over Bordet til sin Kone, der imidlertid sad ligegyldig og spiste paa sin korrekte Maade med fastklemte Albuer og bløde Haandlede.

„Naa ja,“ tænkte han. „Vilhelmine kan naturligvis ikke føle det paa samme Maade som jeg. Men lille Kaj ligger dog begravet derovre.“

Efter Bordet bød Svigerfaderen ham ind i sit Rygekabinet til en Havanna og gav sig her til at tale om det „politiske Vrøvl“, som Bladene var saa fulde af. Han spurgte ham, hvordan han agtede at stille sig til den forandrede Situation, om han vilde gaa med Enslev eller med Tyrstrup.

Det faldt dog ikke Jægermesteren ind at indlade sig paa nogen politisk Diskussion med sin Svigerfar. For ham var og blev den Mand aldrig andet end en Pakhuskarl, der havde haft Held med sig, og han havde paa ingen Maade ladet sig imponere af hans Millioner.

Han tav endogsaa stille med, hvad der dog smigrede ham, at han allerede havde været Genstand for flere Overtalesforsøg fra den Tyrstrupske Fraktions Side. Gjærup havde endog personlig søgt ham for at friste ham med Løftet om en Plads i det vigtige Udvalg om Husmandsloven. Men han havde besluttet sig til foreløbig at se Ti-